
Vadaskerti vita

Nyílt levél Támba Miklóshoz, a Napkori Erdőgazdák Szövetkezetének elnökéhez (szerkesztett változat)

Tisztelt Támba Úr!

Mind Ön, mind Rakk Tamás a magyar erdők jelentős területén az intenzív vadgazdálkodásban, ezen belül vadaskertek létesítésében látja a „földhasznosítás” jövőjét. Rakk Tamásnak már válaszoltam ezekre a feltevésekre. Önnek, mivel cikkében azt a kitérést tette (nagyon helyesen), hogy mindez csak akkor valósítható meg, „ha ez mások érdekeit nem sérti”, csak azt szeretném válaszolni: sérti a tartamosság elvének elkötelezett magyar erdőgazdálkodás érdekeit.

Sérti a természet biológiai egyensúlyra felépített rendszerét.

Sérti a jelenlegi és utánunk következő társadalom érdekeit.

Sérti... igen, az Önök által javasolt „vadaskerti vadgazdálkodásnak” még nagyon sok „mások érdekeit” sértő következményeit lehetne felsorolni.

Azt, hogy Magyarországon egyesek mit értenek „vadaskerti vadgazdálkodáson”, az E. L. ez év májusi számából lehetett megtudni (lásd Horváth Zoltán: „Vadaskert vadnyugati állapotokkal”): „A kapun átmenni nem tudunk, lezárt terület, amit látni lehet, az egyáltalán nem megnyugtató, itt nem erdőgazdálkodás, s nem vadgazdálkodás, hanem intenzív állattartás folyik! Csendes szemlélődésünk közben vaddisznókonda elvonulását észleljük, az állatok fülében a tulajdonjog és az állategészségügy zöld színű bilétáival.”

Kétlem, hogy helyesen döntött az a szakhatóság, amelyik Önöknek erdőterületük több, mint egyharmadán vadaskertet létesíteni engedélyezett.

Véleményem az, hogy az államnak elsősorban azoknak az ágazatoknak kell támogatást nyújtani, amelyek er-

re a legjobban rászorulnak. Még ennél is fontosabb azonban az a szempont, hogy a támogatott ágazat érdeke tartamosan megegyezzen az össz-társadalom érdekével. Ezen okokból következően nem helyeslem az intenzív vadgazdálkodás állami támogatását. Ennyit a szakmai témákhoz.

Cikkének végén még felteszi Ön a kérdést, hogy „remélem, soraimmal nem bántottam meg.” Nem, mert van egy magyar közmondás: „Akinak nem igen, ne vegye magára.” Én is így tettem.

Ezért maradok tisztelettel, szövetkezetüknek a lehető legjobbakat kívánom. Csak egyre kérem Önöket, hogy munkájukat mindig annak a szónak a szellemében végezzék, amely szövetkezetük nevét fémjelzi: „Erdőgazda”. Ez kötelez! (Nomen est omen.)

Erdészüdvözlettel:

Leipold Árpád